

उज्जीविन् त्रि० उद्+जीव-णिनि । नाशप्रायताप्राप्नु-
त्तरं पुनरुज्जीवनवति ।

उज्जृम्भ पु० उद्+जृम्भ-घञ् । १विकाशे २स्फुटने । उद्गता
जृम्भा (हाइतोला) यस्मात् प्रा० व० गतलोपः । २सुख-
विकाशनभेदे ३कर्त्तरि अच् । ४प्रकाशान्विते ५उज्जृम्भावति
त्रि० “उज्जृम्भदनाम्भोजा भिनत्यङ्गानि साङ्गना” भाषः
उज्जृम्भण न० उद्+जृम्भ-भावे ल्युट् । विकाशे सुखविका-
शनभेदे आपारे (हाइतोला) । “उद्गारकाशजवयु-
वीवनोज्जृम्भणानि च” सुश्रुतः । उद्+जृम्भ-अ । उज्जृ-
म्भाऽप्यल स्त्री ।

उज्जृम्भित त्रि० उद्+जृम्भ-क्त । विकसिते । भावे क्त ।
२चेष्टायाम् (हाइतोला) ३सुखव्यापारभेदे न० ।

उज्जिष पु० उद्+जिष-गत्याम् भावे घञ् । १उत्कर्षप्राप्नो
उज्जिति शब्दे उदा० । अच् । २उत्कटे त्रि० ।

उज्जेषिन् त्रि० उद्+जिष-गत्यां णिनि स्त्रियां ङीप् । उत्कर्ष
प्राप्ते “क्रीडो च याको चोज्जेषी” यजु० १७,
८५ “उज्जेषी उत्कृष्टजयनीलः” वेददी० ।

उज्ज्ज न० उद्गता ज्या यस्य प्रा० वा गतलोपः । ‘आरो-
पितमौर्वीके धनुषि । उज्ज्जधन्वाः’ कात्या० २२, ३,
१७ । “उज्ज्जधन्वा आरोपिज्यधनुष्काः” कर्क० ।
उत्क्रान्ता अवतारिता ज्या यतः प्रा० ५ व०
वा कान्तलोपः । अवतारितमौर्वीके धनुषि “काश्रो-
वा वैदहोवोपपुत्र उज्ज्जधनुषिज्यं क्त्वा” छा० ७० ।

उज्ज्वल त्रि० उद्+ज्वल-अच् । १दीप्ते, २विशदे, ३विकाशिते
च । ४स्फुरारसे पु० । “स राशिरासीन्महसां महो-
ज्ज्वलः” शृङ्गारभङ्गा महाकाव्ये चारुणि नैषधीयचरिते
सर्गोपनिर्गोञ्ज्वलः” नैष० । “स्वातन्त्र्यमुज्ज्वलमवाव करेण
राजः” अश्विरेतमुज्ज्वलं दधानैः” भाषः ।
‘अस्माकं सखि ! वाससी न रुचिरे यैवेयकं नोज्ज्वलम्’
सा० द० “विषितोज्ज्वलवेशा तु वलम्पूरनिखनाः” सा०
द० “सुसुखाः पल्लोज्ज्वलाः” सुश्रु० । अस्य च रसान्तरं
गोखामिपन्ये स्थितम् । ५स्वर्णे न० राजनि० धातुमध्ये
तस्योद्दीप्तोत्पात्तायत् । तस्य भावः प्यञ् औज्ज्वल्य त्व ।
उज्ज्वल्य तन्नामे न० । तल् । उज्ज्वलता स्त्री तत्रैव ।

उज्ज्वलदत्त पु० उणादित्कारके विद्वद्भेदे । तस्येदम् ।

ज्ज । उज्ज्वलदत्तौ तत्कृतपत्ये पु० तत्कृतदत्तौ तु स्त्री ।

उज्ज्वलन न० उद्+ज्वल-भावे ल्युट् । १उद्दीप्तौ २वैशद्ये च ।

उज्ज्ज त्यागे तदा० पर० सक० सेट् । उज्ज्जति ‘औज्ज्वलीत

उज्ज्जाम्—बभूव आस चकार । उज्ज्जिता उज्ज्ज्यात् उ-
ज्ज्जयति औज्ज्जयत् । उज्ज्जितः । त्वमङ्ग यस्याः पति-
रुज्ज्जितकर्मः” नैष० । “यद्यापि नोज्ज्जति हरः
किल कालकूटम्” चौरपञ्चाशिका । “प्राणानौज्ज्जिज्ञ
खड्गेन छिन्नस्तेनैव मूर्धनि” भट्टिः । “सपदि-
विगतनिद्रस्तत्पुञ्ज्ज्जकार” । “अश्विरेतोज्ज्जितवारिविपा-
यज्ज्जिभिः” “परस्परान्विसादृश्यमदूरोज्ज्जितवर्त्मसु मृगह-
न्वेषु” सेकान्ते मुनिकन्याभिस्तत्तृणोज्ज्जितदृक्कम्”
“उदये मदशम्युज्ज्जता” इति च रघुः । अतः ‘भिद्योद्गीतौ
नदे’ पा० नि० क्यप् नदे कर्त्तरि भक्ष्य धत्वम् । “उदक-
मुज्ज्जति उद्गीरोनदः” सि० कौ० ।

प्र+प्रकर्षेण त्यागे । “स्वयच्छिणी प्रेयस्यपि प्रोज्ज्जिता” प्र० बो० ।

“लिखितमपि ललाटे प्रोज्ज्जितं कः समये” हितो० ।
सम्+सस्यकत्यागे ।

उज्ज्ज त्रि० उज्ज्जति उज्ज्ज-अच् । त्यागिनि । “ब्रह्मोज्ज्जिता
वेदान्दा कौटसाख्यं सुहृद्वधः । गर्हिताद्वाद्ययोज्ज्जिभिः
सुरापाणसमानि षट्” मनुः ।

उज्ज्ज पु० उज्ज्ज-घञ् । “अबाधितस्यानेषु पथि क्षेत्रेषु च
च अप्रतिहतवाकाशेषु यत् कुलौषधयो विद्यन्ते तत्रा-
ङ्गुलीभ्यामेकैकं कणं समुच्चिनोतीति” बौधा० सूत्र्युक्ते कणश्च
आदाने । “शिलोज्ज्जमप्याददीत विप्रोऽजीवन्
यतस्ततः” मनुः । “एवं दृष्टस्य नृपतेरुज्ज्जनापि च
जीवतः” मनुः । “तान्नुज्ज्जपठाङ्कितसैकतानि” रघुः । “निरा-
हारस्तु स मुनिरुज्ज्जं मार्गयते पुनः” “तयामुज्ज्ज-
धर्माणां दुर्वासा मुनिसत्तमः” शिलोज्ज्जदत्तधर्मात्मा मुहुरल
संयतेन्द्रियः” भा० व० । ५५६ अ० । “प्रतिपह्वाङ्किलः
अयंस्ततोऽप्युज्ज्जः प्रशस्यते” मनुः । “ब्यालपह्वाङ्किलो-
नन्यां च वनचरिणः” मनुः । अस्य क्लीवताऽपि “उज्ज्जं भैक्षं
यद्व्यञ्ज्य तत्परिपह्वाङ्किलम् नृगतम्” निगमोक्तेः । “प्रतिपह्वा
शिलं अयंस्ततोऽप्युज्ज्जं प्रशस्यते” सूत्र्यनूरे चोक्तम् । उज्ज्ज
शिलमिति समस्तमपि यद्वान्तरं केचिदिच्छन्ति । उज्ज्जेन
पश्चिच्चूवङ्गहृत्वेन शिल्यते संचीयते इति तद्व्युत्-
पत्तेः “नृगतमुज्ज्जशिलं अयंस्ततः स्यादयाचितम् । नृगतं
याचितं भैक्षं प्रकृतं कर्षणं नृगतम्” मनुः ।

उज्ज्ज २० उज्ज्ज-भावे ल्युट् । आपणक्षेत्रादपतितस्य
क्षेत्रसामिदृशीतविक्रीतावधिपस्य प्राण्यादेः कणश्च आदाने
उज्ज्जशिल न० शिल-अपहारे क २त० । क्षेत्राभिना
नृहीतयस्यात् क्षेत्रात्क्षणः समुच्चयरूपे आहरणे । अस्य